

3.

Пѣй, чучулке, да послуша
пеленака твойта пѣсень —
тука нѣма да се върне
вече пѣтника бездушень.

Нѣма никой да погали
нито него, нито мене;
моя ликъ е тѣй посърналъ,
повалень и тѣй печалень.

Той премина по Никулдень
тъмень, тъмень като облакъ.
Помня съ колко тихи думи
Иова кротко ме събуди.

Бѣше легналъ тукъ при мене
и ме стисна като ястребъ,
сякашъ остъръ мечъ върху ми
блясна властно и простенахъ.

Паднахъ после като мъртва,
и — следъ много, много ноци —
младенеца ме прониза
непрогледналъ, нѣмъ и кървавъ.

Пѣй, чучулке, да послуша
пеленака твойта пѣсень —
тука нѣма да се върне
вече пѣтника бездушень.